

HODONÍNSKÝ deník

www.hodoninskydenik.cz

Čtrnáct dní do startu
Akci zahájí velká výstava plzeňského Jiřího Trnky
Čtěte na str. 15

Olejníček opět vyhrál
Nejstaršího okresního běhu se zúčastnilo 153 závodníků
Čtěte ve Slovácku

Povánoční šílenství vypuklo
Pozor na slevy jen naoko!

více uvnitř

2014: šest příběhů šesti Jihomoravanů

U studny mě vždycky zamrazí Za poklad dostanu dvacet tisíc Pomoc dětem, to není byznys

Od osudného dne, kdy jsem se v červnu spustila za dvěma chlapci, kteří spadli do studny u školky v Bohdalicích-Pavlovicích na Vyškovsku, uplynulo hodně času. Ten už vzpomínky na hrůzostrašné okamžiky, kdy jsme nakonec úspěšně bojovali o život, zahojil. Z podvědomí strach vymizel, ale když kolem místa procházím, vždy mě zamrazí.

Ve školce pořád pracuji. Děti včetně Ondry a Tomáška se mi podařilo úspěšně dovést do školy. Teď učím ty nejmenší. Zahrádku, kde stojí studna, jsme nějakou dobu nenavštěvovali. Čekali jsme na její slavnostní otevření, v září se z nás stala ekoškola.

S chlapci se stále vídám. Tomáška jsem potkala na zpívání u vánočního stromku v Kozlancech. Ondru o den později na maňáskovém divadle v naší školce. Těší mě, že jsou zdraví a že se jim v první třídě daří.

Zbytková Martina
Martina Zbytková, 39 let, učitelka ve školce v Bohdalicích-Pavlovicích

Bydlím v Novém Přerově s kamarádem rád trávím volný čas na procházkách se psem. Letos na Tri krále nás potkalo nečekané štěstí. Na poli u Hrušovan nad Jevišovkou na Znojemsku jsme našli díky detektoru kovů okolo pěti tisíc stříbrných mincí. Že je poklad tak rozsáhlý a jedinečný co do množství, jsme ale zjistili až později.

Když se ozvalo pipání, roztrásl jsem se. Před časem jsme na stejném poli našli několik mincí, ale tohle vypadalo na něco většího. Začali jsme hrabat a objevili první z nich s podobnou Františka Josefa I. Neváhali jsme ani minutu, zavolali starostu Hrušovan a archeology a jejich práci jsme zvědavě sledovali. Společně s kamarádem Davidem Hozou, který se hledání pokladů věnuje už delší dobu, jsme tak byli svědky něčeho úžasného.

Lidé na vesnici nás pak plácali po ramenou a snesly se na nás dotazy novinářů. Všechn ten zájem jsme ale ustáli. Každý mluvil o odměně, ale pro peníze jsme poklad nehledali.

Podle odbornice Dagmar Grossmannové jde o největší nález na Znojemsku a možná i v Jihomoravském kraji. Naposledy prý něco takového viděli ve třicátých letech.

Teď nám kraj slibil každému dvacet tisíc korun, už jsme i podepsali papíry. Stejně se u mě peníze moc dlouho neohřejou.

Zdeněk Matějka, 37 let, nálezc stříbrného pokladu na Znojemsku

V právě končícím roce mě opět naplňovala práce s pohybově postiženými dětmi, kterých každý rok přibývá. Výjimečný byl pro mě především tím, že jsem se zúčastnila soutěže Živnostník roku Jihomoravského kraje. Chtěla jsem si ověřit, že člověk může být oceněn za poctivou práci, což už není zrovna moderní.

Soutěž jsem vyhrála díky takzvané Vojtové metodě, které se věnuji téměř polovinu života a jejíž pomocí jsem postavila na nohy stovky dětí. Rehabilitaci jsem si otevřela v Tišnově na Brněnsku před dvaceti lety. Pracuji tedy jako fyzioterapeutka a vedu firmu se dvěma zaměstnankyněmi. Kromě hlavní práce to zahrnuje účetnictví, objednávky, údržbu prádla a další věci.

Priznávám, že cena pro mě má velký význam. Prožívala jsem ji s velkými emocemi a

radostí. Je to pro mě srdeční záležitost, ale zároveň i závazek, protože tahle práce pro mě není byznys a nikdy nebude.

V každém roce jedním tak, abych nikomu neublížila a pomohla každému, kdo se na mě obrátí. Bohužel ani toto moje krédo někdy nejde dodržet. Občas se nedá pomoci, jak bych chtěla, ale i v těchto případech pomůže vlivné jednání, několik užitečných rad a pochopení.

Všem do nového roku přeji zdraví a zase jen zdraví. To je základ všeho.

Emilie Vallová, 64 let, oceněná fyzioterapeutka z Tišnova

Na kole do Číny hledám sebe

Moje cesta, jejíž začátek už pro mě navždy bude synonymem roku 2014, je především cestou velké lásky, úprkem zlomeného srdce a hledáním nových perspektiv. Ale také cestou náklonnosti k přírodě a návratem ke kořenům: k jednoduchému způsobu života, duchovní pouti k objevování člověka v jeho samotě.

Vic než hlitáním kilometrů je ušlechtilou odyseou mé duše, hledající ve mně nového muže, kterého si můžu vážít, protože budu vědět, kým je a kam směřuje.

V říjnu jsem vyrazil z Hodonína na kole až do Číny. Vandruju teprve sedmdesát dní a stále jsem neobjevil, kým jsem. Vím už ale, že bych neměnil. Přejel jsem troje hory a jedno moře, nesčetněkrát zmokl, zažil povodeň, uctil Vatikán, objevil krásu špinavé Neapole, ztratil hlavu po víně

z Puglie, zpíval vášnivě italské serenády, naučil se vyrábět olivový olej a bojoval se smečkou divokých psů. Zpřetrhal jsem všechna pouta, abych mohl spát pod hvězdami, kdykoliv se mi zachce.

Na kameni nad útesem řeckého ostrova Thasos jsem zjistil, že už to nejsem já. Už nežiju pouze sám v sobě, stávám se součástí toho všeho, co mě obklopuje, a po dlouhé době se cítím šťastný. Zůstává jen smutná myšlenka na všechny lidi, kteří jsou k světu hlouší a slepí.

Matěj Balga, 23 let, cestovatel z Hodonína

Operovali mě v přímém přenosu

Rok 2014 pro mě začal stejně jako ty předchozí, tedy nijak výjimečně. Nemoc se přihlásila až v srpnu a začalo běhání po doktorech. Nejdříve mi rekli, že mám šelest na srdci. Poslali mě na rentgen a také na plicní. V dalších dnech jsem měla jít na kardiologii. Tam už jsem ale nedorazila.

V sobotu pětadvacátého října ráno jsem se totiž probudila a nemohla dýchat. Nic mě nebolelo, ale měla jsem pocit, jakoby se mi plíce draly ven. Byl to infarkt. Probudila jsem se v blanenské nemocnici, kde mě paní doktorka vítala zpátky na svět větou, že na operaci pojedou do Brna.

Při prvním zákroku mi doktor operovali srdce přes vpich v zápěstí. První menší ucpávku mi vycistili hned. Zároveň mě také požádali, jestli bych jim nedala svolení, aby mohli druhý zákrok o dva dny poz-

ději nafilmovat. Prý budu první pacient, jehož operaci srdce fakultní nemocnice v brněnských Bohunicích odvysílá v přímém přenosu na internetu. Souhlasila jsem s tím, že nechci, aby mi bylo vidět do obličejů. Jenže hned potom, co mě vyvezli ze sálu, stál venku houf filmářů a všechny kamery mířily přímo na mě.

Už třetí den po zákroku mě pustili domů. Cítím se dobře, luštím křížovky, chodím na procházky. A také se těším ze svých pravnoučat, mám jich sedm.

Helena Kupková, 81 let, důchodkyně z Šošůvky na Blanensku

Povodně? Dělal jsem svou práci

Kjednotce novomlýnské vodní záchranné služby patřím dva roky. Letos jsem dostal nabídku na první zahraniční výjezd. Srbsko zasáhly povodně. Bylo to narychlo, ale neváhal jsem. Vyrazil jsem se čtyřmi kolegy hasiči a dalšími záchranáři.

Do Srbska jsme dojeli dvacátého května. Základna se nacházela ve vesnici Natalinci v oblasti Šumadijski. Z ní jsme vyjžděli do okolí. Musel jsem se smát, když se nás někteří lidé ptali, co jsme za firmu. Odpověděli jsme, že jsme jim přijeli pomoci.

Čistili jsme studny a odklízeli uhynulá zvířata. Voda byla znečištěná, stejně tak okolní pole. Měl jsem na starosti hlavně čerpadlo. Učili jsme obyvatele, jak se vypořádat s následky velké vody.

Upoutala mě bezbrannost lidí a způsob, jakým tam žijí.

Jako u nás před desítkami let. Chyběla organizace, technika, hygiena je tam jinde. Viděl jsem otevřený septik, teklo z něj ven, vedle byla studna...

V oblasti žijí nejen Srbové, ale i Chorvati a přistěhovalci z Ruska. Často došla řeč na válku. Od jednoho jsem dokonce slyšel: „Ten mi zastřelil bratra, nechodte mu pomáhat.“ Válku mají stále v živé paměti, ale chovali se k nám slušně.

Domů jsem se vrátil po týdnu. Za tu zkušenost jsem rád, dělal jsem jen svoji práci.

Jan Špaček, 45 let, dobrovolný hasič a záchranář jednotky Nové Mlýny

Skóre Rovnosti
Oslavíte letošní silvestr v zahraničí?
Ne
3% Ano 97%
Nová otázka každý den na www.brnenskydenik.cz

Otužilce se koupal u polárního kruhu

KATEŘINA FOLTÁNKOVÁ
Brno – Když náhodou v koupelně neteče teplá voda, je to pro většinu Jihomoravanů pohroma. A už vůbec si nedokáží představit, že dobrovolně vyrazí na zimní koupání do řeky. Někteří si to ale užívají a zúčastní se novoročního křtu v řece Svatce v brněnské Bystřici. Bude mezi nimi i triatlet Petr Mihola. „Naše zimní sezona je v půlce, ve vodě jsem byl už devětkrát,“ říká obchodník z Brna. V Dunajské Středě dokonce letos zvládl takzvanou ledo-

vou míli. Jde o celosvětovou výzvu, při které musí člověk uplavat víc než kilometr a půl ve vodě o teplotě pět stupňů nebo chladnější. Na svém kontě ji má podle něj jen šest sportovců v zemi.

K neobvyklému sportu se dostal už v osmnácti letech. „Sešla se skvělá parta, tak jsem u toho zůstal,“ vzpomíná předseda úspěšného oddílu zimního a dálkového plavání Fides Brno.

Přestože je Mihola ve studené vodě jako doma, musí se trochu přemlouvát, aby do ní vlezl. „Ale když čtrnáct dní nejsou žádné závody, už mi to chybí,“ vypráví.

Nejstudenější voda, ve které se koupal, měla v teukoucí Labi před třinácti lety minus jeden stupeň. „Podobně to bylo i letos na mistrovství světa ve Finsku pět kilometrů od polárního kruhu,“ vzpomíná Miho-

la. Řeka byla zamrzlá a organizátoři do ní vyřezali bazén.

Na kontě má řadu úspěchů. Nejvíc si cení druhého nejlepšího času na světě při přeplavbě Gibraltarského průlivu. Zdolal i slavný kanál La Manche. „Z mistrovství republiky jsem si odnesl třináct zlatých medailí v kategorii prsa. Snad úspěšná šňůra bude pokračovat,“ usmívá se.

Plavce, kteří do řeky vlezou jen na Nový rok, nazývá exhibicionisté. „Bez předchozího ozdravného otužování to může být nebezpečné,“ upozorňuje Mihola.

počasí
Ráno -7/-11 °C
Den -6/-2 °C
BIO 2
Přehled nejvýznamnějších událostí roku 2014 na jižní Moravě najdete v pondělí 5. ledna ve speciální příloze Deníku Rovnost
9 771802 091039